

Br. 1888 VII, 22

Handleiding voor de Belastingplichtigen

BIJ DE TOEPASSING

DER

INKOMSTENBELASTING

voor de Gemeente UTRECHT,

DOOR

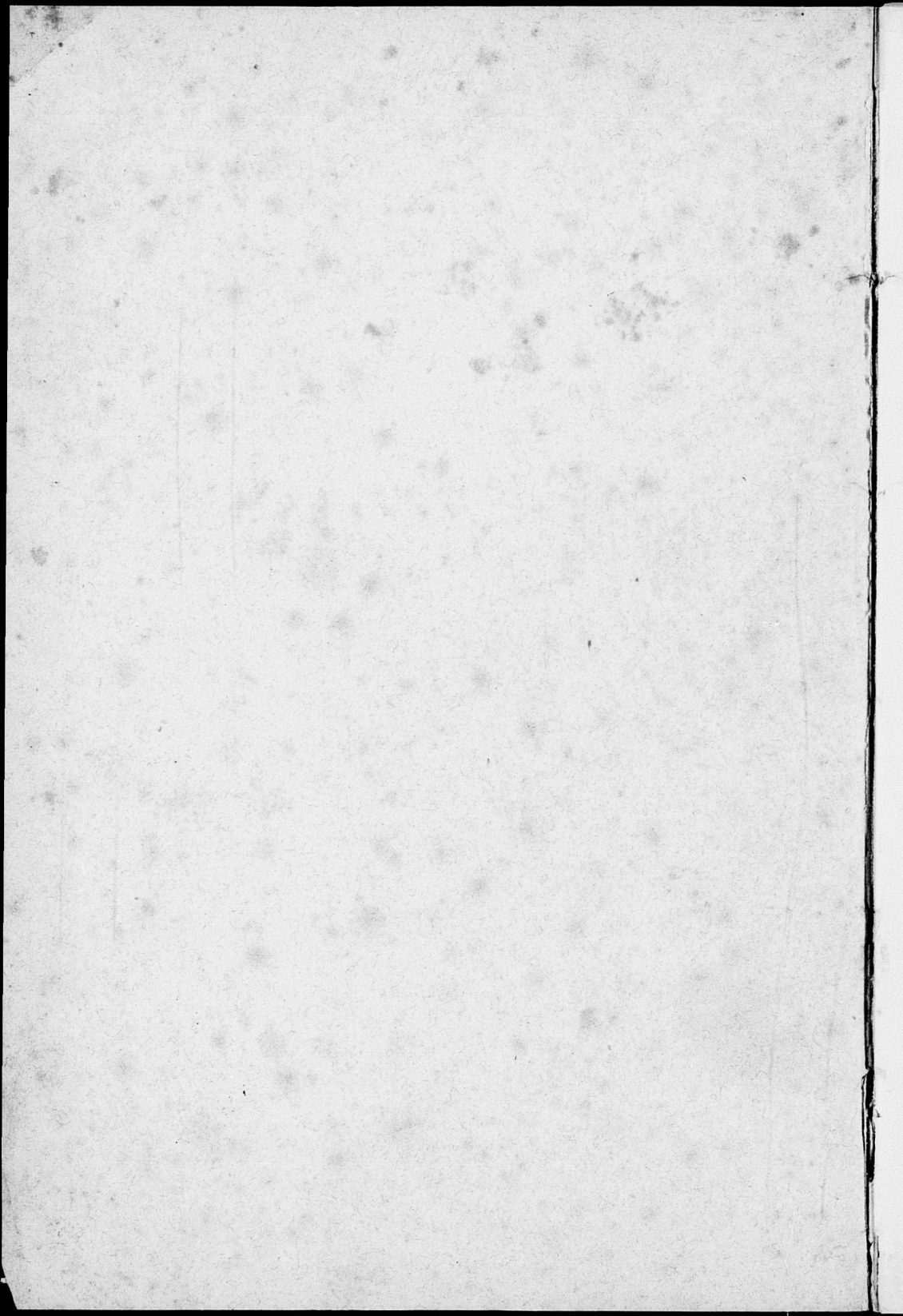
M. BRINKGREVE.

Prijs 30 Cent.

UTRECHT.

L. E. BOSCH & ZOON.

1888.

gje

Handleiding voor de Belastingplichtigen

BIJ DE TOEPASSING

DER

INKOMSTENBELASTING

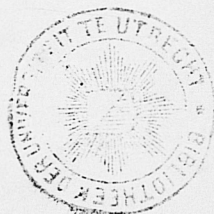
voor de Gemeente UTRECHT,

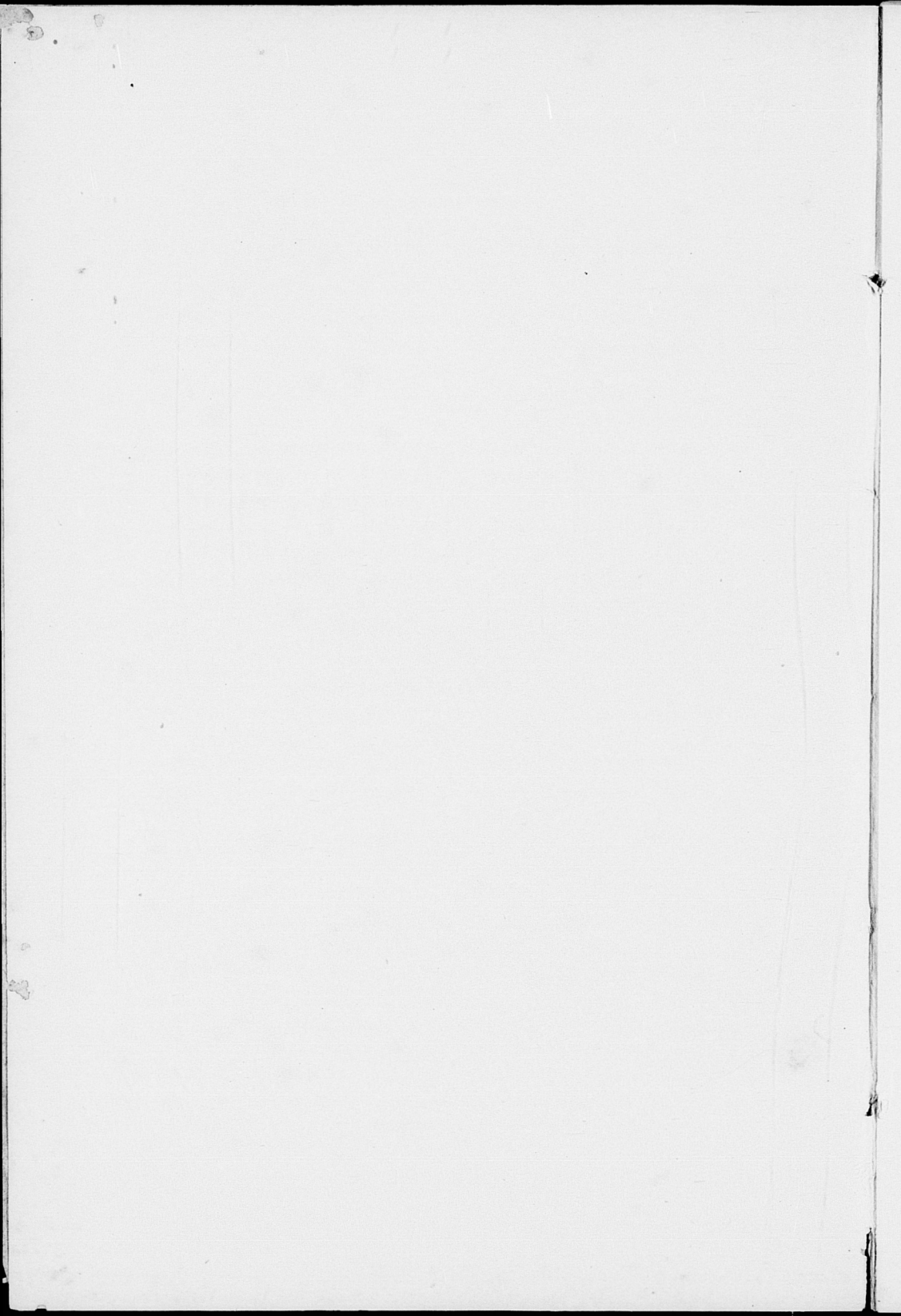
DOOR

M. BRINKGREVE.

Prijs 30 Cent.

UTRECHT.
L. E. BOSCH & ZOON.
1888.

DE INKOMSTENBELASTING.

Met 1 Januari a. s. is in onze gemeente eene inkomstenbelasting ingevoerd, dat wil zeggen: eene belasting naar het inkomen, dus met de bedoeling, dat ieder ingezetene een deel in de algemeene lasten drage in evenredigheid tot zijn jaarlijksch inkomen.

Onder den algemeenen naam van inkomstenbelasting zijn verschillende vormen begrepen, waarvan men voor onze gemeente gekozen heeft: de klasse-belasting met ambtshalven aanslag: dat wil zeggen: de ingezetenen worden door het gemeentebestuur in een zeker aantal klassen gerangschikt, en in iedere klasse betaalt men het voor die klasse vastgestelde bedrag.

De vermelding, dat de belasting geheven wordt naar ambtshalven aanslag, zoodat de ingezetenen dus door het gemeentebestuur in de verschillende klassen gerangschikt worden zou aanleiding kunnen geven tot de meening, dat de ingezetenen eigenlijk niets te doen hebben dan af te wachten, wat over hen beschikt wordt. Dat is het geval niet.

Hun zullen niet alleen eenige opgaven gevraagd worden, die tot voorlichting van het gemeentebestuur moeten strekken, maar zij zullen ook hebben na te gaan, of de door B. en W. gedane rangschikking juist is geweest, en verbetering daarvan te vragen, indien dat niet het geval mocht zijn.

Zal de inkomstenbelasting goede uitkomsten geven, dan is eerlijke en welgemeende samenwerking van de belasting-schuldigen en het gemeentebestuur noodzakelijk, en bij de samenstelling van deze handleiding wordt uitgegaan van de onderstelling, dat men zoodanige samenwerking wenscht. Loopjes om, zonder rechtstreeksche ontduiking, toch zoo min mogelijk te betalen, zal men hier niet aantreffen.

Elk streven in die richting gaat trouwens uit van eene veronderstelling, waarvan de verkeerdheid vooral bij eene inkomstenbelasting sterk in het oog springt. Men meent

nl., dat het er bij belastingen zoo nauw niet op aankomt, omdat de enkele guldens, die men te min betaalt, toch niet gemist worden in de groote schatkist der gemeente. Men denkt als Jantje van van Alphen: „aan een boom zoo vol geladen, mist men vijf, zes pruimpjes niet.”

Men vergeet daarbij twee dingen: vooreerst, dat men niet alleen is, en dat als alle belastingschuldigen op die wijze redeneeren, er vele malen vijf, zes pruimpjes van den boom verdwijnen zullen, en die verdwijning dan wel merkbaar zal zijn; maar in de tweede en voornaamste plaats: dat de algemeene lasten toch betaald moeten worden; dat de gemeente dus hetgeen door eenige belastingschuldigen te min wordt opgebracht, weer langs anderen weg moet vinden, en dat men dus *niet*, zooals men meent, een groote schatkist, die 't wel missen kan, te kort doet, maar heel eenvoudig een gewone oneerlijkheid pleegt, door den last dien men zelf dragen moet, op buurmans schouders te schuiven.

Dat is, zooals wij zeiden, bij eene inkomstenbelasting meer dan bij eenige andere belasting het geval, want daarvoor wordt gewoonlijk het bedrag, dat men innen moet, vooraf vastgesteld en daarnaar het te heffen percent geregeld. Wordt dus een deel van het belastbaar inkomen aan de heffing onttrokken, dan moet het te heffen percent hooger worden.

Valt bij eene inkomstenbelang het oneerlijke van ontduiking meer dan bij eenige andere belasting in het oog, de wensche-lijkheid van eerlijke samenwerking is bij haar insgelijks grooter en duidelijker, vooral in het stelsel van ambtshalven aanslag. Niet alleen toch, dat het op die wijze voor het gemeentebestuur gemakkelijker wordt, iederen belastingplichtige, die aldus medewerkt, in de juiste klasse te plaatsen, maar het bevordert ook de goede rangschikking van anderen, die meer aan 't bestuur mochten willen overlaten.

Voor deze laatsten toch zal een der middelen om den juisten aanslag te vinden, zijn: vergelijking met stadgenooten, die in soortgelijke omstandigheden verkeerden. Hoe meer juiste, nauwkeurige aanslagen er nu zijn, hoe gemakkelijker het zijn zal om die vergelijking te maken.

En nu meene men wederom niet, dat dit enkel strekt ten gemakke van het gemeentebestuur, dat ons maar laat betalen. Neen, dat is in ons eigen belang; want hoe meer het aan het gemeentebestuur gemakkelijk gemaakt wordt de juiste rangschikking te vinden, hoe minder gemakkelijk het zijn zal aan niet geheel nauwgezette belastingplichtigen, om door min juiste voorstellingen zich in eene lagere klasse te doen plaatsen.

Hieruit volgt derhalve, dat ook onjuist geacht moet worden de meening, dat men gerust een beetje schipperen kan tusschen de beurs en 'tgeweten, want dat iedereen dit wel doen zal en het dus ten slotte op hetzelfde neerkomt. Neen, naarmate een grooter aantal medeburgers eerlijk en te goeder trouw met het gemeentebestuur samenwerkt om de heffing zoo nauwkeurig mogelijk te doen plaats hebben, naar die mate zal de juiste toepassing voor allen in de hand gewerkt worden. Gaat men van dat standpunt af, — dan vergroot men de onzekerheid, vermindert de kansen voor nauwkeurige en vertrouwbare vergelijkingen en werkt dus ten slotte niet in zijn eigen belang, maar alleen in het belang van hen, die het ruimste geweten hebben, omdat de lieden met ruime gewetens het altijd verder zullen brengen in de kunst van ontduiking, dan gij, geachte lezers, die wij onder de goede burgers wenschen te rangschikken.

Er is nog eene opmerking, die wij vooraf moeten maken. Bij de behandeling van het ontwerp voor de invoering eener inkomstenbelasting zijn met veel scherpzinnigheid allerlei moeilijke en ingewikkelde vraagstukken gesteld. Ook dáárvan zal men de oplossing in dit werkje te vergeefs zoeken: als wij ons op dien weg wilden begeven, zouden wij veel te uitvoerig moeten worden, en bovendien: zij die ingewikkelde berekeningen moeten maken, om tot de vaststelling van hun inkomen te geraken, hebben de voorlichting van anderen gewoonlijk niet noodig, en kunnen, zóó zij die al behoeven, ze gemakkelijk bekomen, vooral omdat de moeilijkheid, om het juiste inkomen te berekenen, dan, als men den werkelijken toestand kent, in den regel niet zóó heel groot zal zijn.

Wij hebben ons eenvoudig ten doel gesteld voor de meest voorkomende gevallen eenige toelichting te geven op de bepalingen der belasting verordening.

Wij gaan daartoe nu zonder verdere voorbereiding over.

Belastingplichtig is, volgens art. 3 der Verordening op de heffing eener inkomsten-belasting: ieder wiens jaarlijksch inkomen *f* 600 of meer bedraagt, en die in deze gemeente zijn hoofdverblijf heeft, of er minstens 3 maanden van het dienstjaar verblijft. Het dienstjaar loopt (art. 10) van 1 Januari tot 31 December.

Hoofdverblijf heeft men daar, waar men gevestigd is, waar men zijn eigenlijke woning heeft. Waar men in het bevolkingsregister ingeschreven is wordt bij de beoordeeling wel in aanmerking genomen, maar is niet beslissend; men let ook op andere omstandigheden, als: waar men zijn staatsburgerlijke rechten uitoefent, waar men kiezer is, waar men zijne zaken heeft, of voor zijn ambt of betrekking wonen moet. Voor de meeste menschen is de vraag, waar zij hun hoofdverblijf hebben, gemakkelijk te beantwoorden: hun hoofdverblijf is de plaats, waar zij wonen. Daar moet men, volgens de gemeentewet de gemeentebelasting gedurende het geheele jaar betalen. Waar men enkel „verblijf” houdt, dat is: tijdelijk doch minstens 3 maanden, moet men de belasting betalen naar gelang van den tijd, dien men er doorbrengt.

Wie dus te Utrecht zijn hoofdverblijf heeft en houdt betaalt de belasting gedurende het geheele jaar, ook al gaat hij het geheele jaar naar elders. Wie zijn hoofdverblijf hier heeft, maar dat naar eene andere plaats wil overbrengen, moet daarvan aangifte doen op het stadhuis. Het gemeentebestuur beoordeelt die aangiften zelfstandig, dat wil zeggen: het is niet gehouden de opvatting van den aangever voor juist aan te nemen: waar iemands hoofdverblijf is, wordt naar de omstandigheden beoordeeld. Men beseft, dat die vraag alleen eenige moeilijkheid oplevert ten aanzien van hen, die een deel van het jaar hier, en een ander deel elders wonen. Brengen zij den tijd, dien zij niet hier zijn, reizende door,

dan is en blijft hun hoofdverblijf hier, als zij hier hunne eigenlijke woning, den zetel van hun vermogen, het middenpunt hunner zaken hebben. Wie echter des winters hier woont, maar des zomers buiten, *kan* zijn hoofdverblijf zeer wel in de buitengemeente hebben, dan nl. wanneer hij buiten zijne eigenlijke bezittingen heeft, wanneer daar het hoofdtooneel zijner werkzaamheden is; een handelaar, een nijvere, die hier hun zaken drijven, directeuren van hier gevestigde ondernemingen, hebben in den regel hier hun hoofdverblijf, al brengen zij een groot deel des jaars op een buitenplaats door; de grondeigenaar, daarentegen, wiens buitenplaats midden in zijne bezittingen ligt, en die alleen hier komt, om deel te nemen aan de wintervermaken, welke eene stad meer oplevert dan een dorp, kan in het dorp zijn hoofdverblijf hebben. De vraag, waar iemands hoofdverblijf is, is in sommige gevallen zeer moeilijk te beantwoorden en juist omdat het „naar de omstandigheden” beoordeeld moet worden, zijn er geen vaste regelen voor te geven. Men beseft, dat dezelfde omstandigheden wel eens zeer verschillend beoordeeld worden door de belastingplichtigen en de belastingheffers, zoo zelfs dat wel eens dezelfde man naar het oordeel der laatsten meer dan een hoofdverblijf kan hebben, terwijl hij zelf meent er geen een te hebben!

In de meeste gevallen is op de vraag echter het zeer eenvoudige antwoord: Uw hoofdverblijf is daar waar gij woont, en is dat nu Utrecht, dan betaalt gij daar de inkomstenbelasting over 't geheele jaar, dat wil zeggen gedurende de 12 maanden, loopende van 1 Januari tot 31 December (Art. 10). Wie zijn hoofdverblijf elders heeft, maar tijdelijk hier komt wonen, bijv. om den winter hier door te brengen, betaalt voor zooveel maanden als hij hier is. De regels, waarnaar dat geschiedt vindt men in art. 11. Dit artikel luidt aldus:

„Hij, die in den loop van een dienstjaar door vestiging, of verblijf belastingplichtig wordt of door vertrek, ophoudt dit te zijn, wordt naar tijdsgelang aangeslagen, of ontheven, overeenkomstig artikel 245 der gemeentewet

„Zij, die op bovenvermelde wijze belastingplichtig worden en zij, die door eenig verzuim niet op de „primitieve kohieren zijn geplaatst, worden op suppletoire kohieren gebracht.”

Art. 245 der gemeentewet, dat in dit artikel, evenals in art. 3, wordt aangehaald, luidt aldus:

„In de hoofdelijke omslagen of andere plaatselijke directe belastingen worden uitsluitend aangeslagen zij, die in de gemeente hun hoofdverblijf houden, en zij die er verblijven.

Daarin wordt, over een dienstjaar:

door hem, die niet dat geheele jaar in de gemeente zijn hoofdverblijf hield of er verbleef, slechts voor zooveel twaalfden gedeeld, als zijn hoofdverblijf of verblijf in de gemeente maanden heeft geduurd; gedeelten van maanden voor geheele te rekenen;

door hem, die geene drie maanden van dat jaar in de gemeente verbleef, niet bijgedragen;

door hem, die, ter waarneming eener openbare betrekking, in de gemeente buiten zijn hoofdverblijf tijdelijk vertoeft, in die gemeente niet bijgedragen.

In welke gemeente het hoofdverblijf, waarvoor men steeds in de lasten bijdraagt, gevestigd zij, wordt niet uitsluitend naar de verklaringen, in art. 76 van het Burgerlijk Wetboek bedoeld, maar naar omstandigheden beoordeeld.”

Derhalve: wie in den loop eener maand, bijv. 15 Mei hier ter stede zijn hoofdverblijf vestigt, moet van Mei—Dec., dus 8 maanden betalen; wie met 15 Mei zijn hoofdverblijf naar elders verplaatst, betaalt 5 maanden.

Terwijl bij verandering van hoofdverblijf ook ééne maand berekend moet worden, is bij tijdelijk verblijf de belasting alleen verschuldigd, als dit minstens 3 maanden of 90 dagen heeft geduurd. Iemand die dus 89 dagen in de gemeente *verblijf* hield, betaalt niets. Wie er 91 dagen verblijf hield betaalt voor 4 maanden. Wie van 1—29 dagen *hoofdverblijf* had betaalt voor 1 maand.

Onder de belastingplichtigen behooren de *Minderjarigen* en onder curateele gestelden, die hier hun hoofdverblijf

hebben of verblijf houden, nl. voor zoover zij inkomen trekken uit eigen kapitaal of arbeid (art. 4). Als anderen het vruchtgebruik van dat kapitaal hebben, zijn de minderjarigen vrij van betaling. Voor uitkeeringen, die zij van hunne ouders of grootouders ontvangen, zijn de minderjarigen niet belastingplichtig. *Studenten* derhalve, die op kosten hunner ouders of grootouders studeeren, vallen niet in de belasting.

Allen, die, naar de vorenstaande omschrijving op 1 Januari vermoed worden, belastingplichtig te zijn, ontvangen, zoo veel mogelijk vóór den 1 Februari een *beschrijvingsbiljet* (art. 14). Voor hen, die niet zelf wettelijk beheer over hunne goederen hebben, wordt het bezorgd bij hen, die dat beheer hebben — voor minderjarigen derhalve bij de ouders of de voogden, — voor onder curateele gestelden bij de curators. Wie belastingplichtig is en zoodanig beschrijvingsbiljet niet ontvangen heeft, is (art. 16) verplicht hiervan vóór 1 Maart kennis te geven, ter secretarie, afdeling financiën.

Wordt men in den loop van het jaar belastingplichtig of wordt men in den loop van het jaar belast met het wettelijk beheer der goederen van een belastingplichtige, dan wordt dit biljet zoo spoedig mogelijk uitgereikt, en is men, dit biljet niet ontvangende, verplicht daarvan kennis te geven binnen één maand nadat men belastingplichtig is geworden.

Men moet niet alleen zorgen dat men zijn beschrijvingsbiljet bekomme, maar ook dat het *teruggebracht* worde, indien het nl. niet mocht zijn teruggehaald binnen één maand na de uitreiking. Alsdan moet het (art. 17) binnen veertien dagen worden terug bezorgd.

Zoowel van de kennisgeving, dat men geen beschrijvingsbiljet ontvangen heeft, als van de terugbezorging van dat biljet, wordt den belastingplichtige een *bewijs van ontvangst* gegeven. Het is zaak daarom te vragen, want wie niet bewijzen kan aan zijne verplichtingen ten deze voldaan te hebben is strafbaar (art. 23) overeenkomstig art. 271 en volgende der gemeentewet, inhoudende:

„Art. 271. Ontduiking of overtreding ter zake van plaat-

selijke belastingen , de poging daartoe of de medeplichtigheid daaraan , wordt gestraft met :

geldboete ;

verbeurdverklaring van hetgeen het voorwerp der ontduiking of overtreding of poging daartoe is geweest ;

verbeurdverklaring van hetgeen waarin dat voorwerp was vervat , als vaatwerk , kisten , balen , manden , zakken , en dergelijke .

Art. 272. Als boete wordt uitgesproken :

tegen de handelaars , fabrikanten of trafikanten , die een der in het vorig artikel bedoelde misdrijven , ten aanzien van voorwerpen , hun handel , fabriek of trafiek betreffende , hebben gepleegd , of doen plegen , of gepoogd te plegen of te doen plegen , het zesdubbele van de verschuldigde belasting , doch ten minste vijftig gulden ;

tegen bedienden , arbeiders en knechts van handelaars , fabrikanten of trafikanten en tegen alle door dezen bezoldigde personen , welke , zonder last hunner meesters , met betrekking tot de voorwerpen , in de vorige zinsnede bedoeld , een dier misdrijven hebben begaan , of gepoogd te begaan , het vierdubbele van de verschuldigde belasting , doch ten minste vijf en twintig gulden ;

tegen andere personen , welke een dier misdrijven hebben begaan , het dubbele der verschuldigde belasting , doch ten minste vijf gulden ;

tegen hen , die aan een dier misdrijven medeplichtig zijn , het dubbele der verschuldigde belasting , doch ten minste twee gulden .

Bij herhaling dier misdrijven kan de geldboete worden verdubbeld .

Art. 273. Bij veroordeeling tot geldboete bepaalt de rechter , dat de boete , zoo de veroordeelde haar binnen twee maanden , nadat hij er toe is aangemaand , niet betaalt , zal worden vervangen door gevangenisstraf van ten hoogste :

twee maanden , indien meer dan *f* 200 ,

ééne maand , indien meer dan *f* 100 ,

veertien dagen , indien meer dan *f* 50 , en

zeven dagen , indien niet meer dan *f* 50 aan boete is opgelegd .

274. De Raad kan hem , die wegens een der in de artt.

270 en 271 bedoelde misdrijven meer dan eenmaal is veroordeeld geweest, gedurende zekeren tijd, doch voor niet meer dan twee jaren, het genot ontzeggen van crediet, of entrepôt, of afschrijving of teruggaaf van belasting, hem bij de verordeningen, betreffende de plaatselijke belastingen toegekend.

Art. 275. De processen-verbaal van de ambtenaren der plaatselijke belastingen omtrent de in artt. 270 en 271 bedoelde misdrijven, worden uiterlijk binnen vier en twintig uren, na ontdekking van het misdrijf opgemaakt, en zoo het opmaken niet door hen is geschied op den eed, bij den aanvang hunner bediening afgelegd, binnen twee maal vier en twintig uren na de opmaking voor den kantonrechter of zijn plaatsvervanger beëdigd."

Het spreekt van zelf, dat met het in ontvangst nemen en terugbezorgen van het beschrijvingsbiljet niet alles is afgelopen. Integendeel, het voornaamste werk, de *invulling*, moet intusschen plaats gehad hebben. Ook deze verplichting is met bovenbedoelde strafbepaling bekrachtigd, dewijl art. 270 volgens een arrest van den Hoogen Raad dd. 24 Mei 1865 (Gemeentestem 724) betrekking heeft op het geheele onderwerp, dat in het 3e hoofdstuk der Gemeentewet is behandeld, te weten: „de invordering der plaatselijke belastingen."

De invulling bestaat in de beantwoording der op het biljet gestelde vragen, waarvan wij thans den inhoud zullen mededeelen en zooveel noodig toelichten.

1. *Welke zijn uw naam en voornamen?*

(Indien declarante weduwe is, ook eigen naam).

(Voluit geschreeven).

De beantwoording van deze vraag zal wel voor niemand eenig bezwaar opleveren.

2. *Welk beroep, bedrijf, handwerk of nering oefent gij uit welke ambten of betrekkingen bekleedt gij, waaraan eenig geldelijk voordeel is verbonden?*

Bij de beantwoording van deze vraag moet men in aanmerking nemen, dat zij strekt om het inkomen te vinden, — dat men derhalve alles moet opgeven, wat eenig inkomen

geeft, maar eereposten onvermeld kan laten. De burgemeester, de wethouders, moeten derhalve bij de beantwoording dezer vraag mededeelen, dat zij die waardigheden bekleeden, maar een lid van den raad behoeft van zijn lidmaatschap geen gewag te maken. De gemeente-ontvanger moet zich als zoodanig opgeven, maar of men lid van de commissie van financiën is, doet er voor de toepassing der verordening niets toe. Een ambtenaar, die tevens, tegen betaling, de boeken van een winkelier bijhoudt, moet niet alleen zijn ambt, maar ook die laatste omstandigheid vermelden, maar als hij voorzitter van een rederijderskamer, secretaris van een liedertafel, penningmeester van een weerbaarheidsvereeniging is, behoeft hij daarvan geen melding te maken. De bezoldigde bode van zulk een vereeniging, daarentegen, moet wel opgeven dat hij die betrekking heeft, en als hij dezelfde betrekking bij verschillende vereenigingen waarneemt, moet hij ze allen afzonderlijk vermelden. Een fabrikant, die tevens winkelier is, moet zich in beide hoedanigheden doen kennen, en een winkelier, die ook grossier is — mag die laatste omstandigheid niet verzwijgen. Een timmerman, een metselaar, die te gelijkertijd tegen bezoldiging als architect optreedt, is gehouden dit te vermelden, evenals de omstandigheid dat hij, bijv., tegen betaling toezicht houdt op de eigendommen van anderen, of als aannemer optreedt.

Om kort te gaan, — want wij zouden de voorbeelden tot in het oneindige kunnen vermenigvuldigen, — de vraag is zóó gesteld en zóó bedoeld, dat het antwoord het bestuur volledig bekend make met al wat men verricht, om daarmede geld te verdienen: alles is daaronder begrepen: de commissaris des konings zoowel als de schoenpoetser, — de grootste dichter of schrijver, zoowel als de man, die met adressen schrijven een sober bestaan verdient.

Hoeveel men er mee verdient, hoeveel elk der verschillende bronnen van inkomsten op zich zelve opleveren, heeft men bij beantwoording van *deze* vraag niet te vermelden. Dit punt komt nader ter sprake.

3. *Welke ambten of betrekkingen hebt gij vroeger bekleed, ten gevolge waarvan gij toelage of pensioen geniet?*

Bij de beantwoording van deze vraag moet men niet alleen rijks-, provinciale, of gemeente-ambten of betrekkingen opgeven, die aanspraak op *pensioen* deden verwerven, maar ook de zoodanige, waarvoor men, bij gemis van pensioen, onder den naam van toelage, gratificatie, of welken anderen naam ook, na het neerleggen der betrekking nog inkomsten geniet. En dit geldt niet alleen voor ambtelijke, maar ook voor bijzondere betrekkingen. De bediende van een fabrikant, koopman of winkelier, of wel de handwerksman, die na volbrachten dienst op zijn lauweren rust, onder 't genot van eenig inkomen, dat zijn patroon hem schenkt, — de koetsier, de huisknecht, de dienstbode, die van den heer of de meesteres, waarbij zij vroeger in dienst waren, een jaargeld genieten, moeten allen daarvan gewag maken. Ook in *deze* vraag is intusschen enkel sprake van de vroeger bekleede betrekking, niet van het bedrag van het inkomen, dat men geniet.

4. *Zijt gij gehuwd?*

Zoo ja, waar en wanneer? Welke zijn de namen en voornamen uwer vrouw?

Indien gij weduwe of weduwnaar zijt, welke waren de namen van uw overleden echtgenoot?

De beantwoording van deze vraag kan geen zwaarigheid opleveren.

5. *Hebt gij een of meer minderjarige kinderen of stiefkinderen, van wier gelden of goederen gij of uw echtgenoot ten gevolge van hun 20-jarigen leeftijd of om andere redenen niet het vruchtgebruik hebt, of die inkomen trekken uit eigen arbeid en die alhier hoofdverblijf of verblijf hebben in den zin van artikel 245 der gemeentewet?*

Zoo ja, welke zijn de namen en voornamen dier kinderen of stiefkinderen?

Bij de beantwoording van deze vraag moet men het doel, waarmede zij gedaan wordt, in het oog houden. Zij geldt

de toepassing van de tweede alinea van art. 4. „Minderjarigen zijn uitsluitend belastingplichtig voor het inkomen, dat zij trekken uit eigen kapitaal of arbeid.” Het is er dus om te doen om de minderjarigen, die zelf belastingplichtig zijn, te leeren kennen, maar tevens om met de hier bedoelde omstandigheid bij den aanslag van den vader (of de moeder) rekening te houden.

Indien toch hetgeen uit grondbezit, dat men beheert, uit effecten, die men in bewaring heeft, en waarvan men zelf de coupons verzilvert, of uit anderen hoofde genoten wordt, ten deele aan een of meer anderen toekomt, moet men zelf minder aangeslagen worden. Nauwkeurigheid in deze kan voor de belastingplichtigen een voordeel zijn: Van ieder inkomen toch wordt *f* 500 afgetrokken, en zoowel door de splitsing als door den aftrek valt elk inkomen in een lagere klasse. Gesteld dat iemand voor zich en zijn minderjarig kind, (van welks bezittingen hij niet het vruchtgebruik heeft) een inkomen van *f* 10,000 heeft, dan valt hij in de 19. klasse en betaalt naar een inkomen van *f* 9900, of als de belasting 2 pct. is *f* 198.

Komt daarvan nu bijv. *f* 2000 toe aan zijn minderjarig kind, dan houdt hij *f* 8000. Hij valt dan in de 17. klasse en betaalt naar een inkomen van *f* 7150 of tegen 2 pCt. *f* 143, en zijn kind valt in de 8. klasse en betaalt naar een inkomen van *f* 1450 of tegen 2 pCt. *f* 29; dus te zamen *f* 172, of *f* 16 minder dan bij aanslag in eens van het gezamenlijk inkomen.

Het verdient daarom aanbeveling, de hier bedoelde opgave nauwkeurig te doen, ook al wordt de minderjarige, doordien zijn inkomen minder dan *f* 600 bedraagt, niet belastingplichtig. Nemen wij weder hetzelfde voorbeeld van een gezamenlijk inkomen van *f* 10,000, maar onderstellen wij, dat een minderjarig kind daarvan *f* 500 toekomt; dan is het kind niet belastingplichtig, maar de vader komt door het afzonderlijk aangeven van dat kleine inkomen van de 19. in de 18. klasse en betaalt daardoor (altijd naar 2 pCt. gerekend) *f* 168 in plaats van *f* 198 en dus *f* 30 minder.

Het spreekt van zelf, dat voor de minderjarigen, die in dit

geval verkeerden, voor de toepassing der verordening dezelfde regelen gelden als voor de meerderjarigen, behalve dat de vader of de moeder als voogd of voogdes het beschrijvingsbiljet ter invulling ontvangen.

Voor de berekening hunner inkomsten uit bezittingen, gelden de regelen die wij nader te bespreken zullen hebben, — voor die uit „eigen arbeid”, is toepasselijk al wat bij vraag 3 is gezegd.

6. *Welk perceel of perceelsgedeelte bewoont gij?*

Is het perceel uw eigendom?

Zoo neen, hoeveel bedraagt jaarlijks, maandelijks of wekelijks de huur?

Het antwoord op deze vragen is eenvoudig genoeg. De bedoeling van het tweede en derde gedeelte er van is om in het bewoonde huis een der grondslagen te vinden voor de beoordeeling van den uiterlijken staat, terwijl, wat de tweede vraag betreft, het bewonen van een eigen huis, naar de later te bespreken regelen, als inkomen beschouwd wordt en dus mee in rekening moet worden gebracht bij den aanslag.

7. *Houdt gij dienstboden?*

Zoo ja, hoeveel en van welken leeftijd?

De bedoeling van deze vraag komt overeen met die van vraag 6, nl. om den uiterlijken staat te leeren kennen. De beantwoording zal gemakkelijk genoeg zijn.

8. *Welke zijn de namen en voornamen der personen, die bij u inwonen, behalve die bedoeld sub 4, 5 en 7?*

In 4 is sprake van de echtgenoot, in 5 van minderjarige kinderen en stiefkinderen, van wier gelden of goederen de aangever niet het vruchtgebruik heeft, in 7 van zijne dienstboden: de namen van alle andere bij hem inwonende personen worden gevraagd; dat zijn dus niet alleen degenen die niet, maar ook die wel tot zijn gezin behooren: vader of moeder van mans- of vrouwszijde, een broer, een zuster, een neef of nicht, ook de eigen of aangenomen kinderen en stiefkinderen zonder eigen inkomen, en de personen aan wie men een

deel zijner woning verhuurd heeft, of aan wie men „kost en inwoning” verschaft.

Volledigheid van opgave is in deze zeer aan te bevelen. Ten deele met het oog op de belangen der gemeentelijke schatkist. Onder de in de laatste plaats bedoelde personen toch kunnen niet alleen belastingplichtigen schuilen, maar ook is het verhuren van kamers en het houden van commonsalen of pensionnaires een bron van inkomsten, die bij den aanslag in aanmerking genomen moet worden.

Van den anderen kant is volledige opgave in het belang der belastingplichtigen. Uit de vragen 6 en 7 blijkt toch, dat bij de raming van het inkomen op den uiterlijken staat acht gegeven zal worden. Is dat echter het geval, dan dient daarbij ook in aanmerking genomen te worden, hoeveel personen het huis bewonen. Zoowel de grootte van het huis dat men bewoont, als het aantal dienstboden dat men houdt, staat daarmee in verband.

9. Hebt gij het wettelijk beheer over de goederen, toebehoorende aan in deze gemeente hun hoofdverblijf of verblijf houdende personen, die onder voogdij of curatee staan, en in het genot zijn der inkomsten van hun vermogen, of over wier goederen gij bij rechterlijke beschikking tot bewindvoerder zijt aangesteld? Zoo ja, welke zijn de namen en de voornamen dier personen?

Onder wettelijk beheer wordt verstaan het beheer, dat men voert uit kracht van gerechtelijke benoeming: als voogd over minderjarige kinderen, als curator over hen, die onder curatee gesteld of in staat van faillissement verklaard zijn, als bewindvoerder over hen, aan wie het beheer over hunne goederen en bezittingen ontnomen is. Daartoe wordt dus niet gerekend het beheer, dat men krachtens volmacht of ingevolge opdracht der belanghebbenden zelf voert, bijv. als rentmeester, als administrateur, als opzichter; want wie zelf personen kan aanstellen tot het behartigen zijner belangen, kan ook zelf voor die belangen opkomen, en dus ook zelf zijn beschrijvingsbiljet invullen of doen invullen. Ter be-

antwoording van deze vraag hebben zij, die wettelijk beheer voeren voor anderen, niets anders op te geven, dan dat zij zoodanig beheer hebben, en de namen en voornamen van dengene of dergenen voor wie zij dat voeren. Volgens art. 14 ontvangen zij dan een beschrijvingsbiljet, evenals ieder vermoedelijk belastingplichtige en zij zijn gehouden, dit voor de onder hun beheer gestelden in te vullen, — bij gebreke van toezending het aan te vragen, — en na invulling het op te zenden, alles op straffe als boven, op blz. 9, 10 en 11, is vermeld.

10. Wanneer hebt gij na 1 Januari 18... in deze gemeente uw hoofdverblijf of verblijf gevestigd?

Deze vraag is niet volledig. Zij onderstelt de bevestigende beantwoording eener voorafgaande vraag: Hebt gij na 1 Jan. 18... in deze gemeente uw hoofdverblijf of verblijf gevestigd? — Nu zal, als men vóór 1 Jan. van het jaar waarover het inschrijvingsbiljet loopt, reeds te Utrecht was gevestigd, het antwoord, hoewel dan niet slaande op de vraag, moeten luiden: ik had mijn hoofdverblijf of verblijf hier reeds vóór 1 Januari. Eigenlijk is deze vraag bestemd ter toepassing van art. 14 voor hen, die in den loop van een dienstjaar door vestiging of verblijf in de gemeente belastingplichtig worden, of het wettelijk beheer over de goederen van belastingplichtigen hebben verkregen. Zij zijn gehouden op te geven den datum, waarop zij hier gekomen of het wettelijk beheer erlangd hebben. Zij die hier gekomen zijn, dienen er bij te voegen of zij hier hun hoofdverblijf vestigen of alleen verblijf houden. (Zie hierboven bladz. 6—8). Daarbij dient evenwel, wij herhalen dit, in het oog gehouden te worden, dat het bestuur dit zelf naar de omstandigheden beoordeelt, en zich in zijn oordeel door de opvatting der belanghebbenden niet behoeft te laten leiden.

11. Hebt gij in dit belastingjaar reeds op eene andere plaats binnen deze gemeente gewoond, waar was die woning gelegen, en hebt gij aldaar reeds de bovenstaande vragen beantwoord?

Deze vraag ziet op hen, die in den loop van een dienst-

jaar binnen de gemeente verhuisd zijn, en strekt om dubbele aanslagen te voorkomen. Het antwoord er op kan niet leiden tot wijziging van den aanslag, want volgens art. 13 der verordening heeft er geen wijziging in den aanslag plaats dan ten gevolge van vertrek uit de gemeente of door overlijden. Bij bevestigende beantwoording van het laatste gedeelte der vraag kan men o. i. de overige vragen van het biljet onbeantwoord laten en zich bepalen tot dat bevestigend antwoord en de mededeeling, waar men vroeger in de gemeente gewoond heeft. — Heeft men niet vroeger het biljet ontvangen, dan is men gehouden alle vragen te beantwoorden.

12. *In welke gemeente hebt gij het vorig jaar gewoond?*

Heeft men zich pas te Utrecht gevestigd, dan geeft men zijn vroegere woonplaats op. En anders moet het antwoord luiden: „in *deze* gemeente” of „te Utrecht.”

13. *Zijt gij, is uwe vrouw, zijn uwe minderjarige kinderen of de personen, die in deze gemeente hun hoofdverblijf of verblijf hebben en over wier goederen gij het wettelijk beheer hebt, aangeslagen in de patentbelasting?*

Zoo ja, in welke gemeente of gemeenten?

Bezwaar kan de beantwoording van deze vraag voor niemand hebben. Of de hier bedoelde personen voor patent aangeslagen zijn, en zoo ja, waar, is den aangever natuurlijk bekend, en de vraag is beantwoord als enkel voor ieder hunner afzonderlijk opgegeven wordt, wie voor patent aangeslagen is en in welke gemeenten dit het geval is. Het doel, waarmede de vraag gedaan wordt, is evenwel om in het bedrag van het patent een maatstaf te hebben voor het oordeel over het bedrag der inkomsten van de betrokken personen, en wie dus tot eene doeltreffende toepassing der verordening wil medewerken, zal wel doen, door de opgave aan te vullen met de mededeeling: waarvoor elk patent is afgegeven, en hoe hoog iedere aanslag is.

14. *Zijt gij, is uwe vrouw, zijn uwe minderjarige kinderen of*

de personen, die in deze gemeente hun hoofdverblijf of verblijf hebben, en over wier goederen gij het wettelijk beheer hebt, aangeslagen in de belasting op het personeel?

Zoo ja, in welke gemeente of gemeenten?

Wat bij de voorgaande vraag gezegd is, is op deze insgelijks toepasselijk. De beantwoording levert geene moeilijkheid op en kan op dezelfde beknopte wijze geschieden als die van vraag 13. Maar ook hier reikt het doel der vraag verder en kan men tot eene goede toepassing medewerken door een meer omstandige opgave. Het doel is, om in de aanslagen voor het personeel, dat als eene verteringsbelasting moet beschouwd worden, een maatstaf te hebben voor den omvang der vertering, die weder, op haar beurt, een der grondslagen kan uitmaken voor de raming van het inkomen. Men vergemakkelijkt de taak van het bestuur en bevordert de goede toepassing der verordening, door zich niet bij de strikte beantwoording der vraag te bepalen, maar er tevens het bedrag der aanslagen bij op te geven.

15. Zijt gij, is uwe vrouw, zijn uwe minderjarige kinderen of de personen, die in deze gemeente hun hoofdverblijf of verblijf hebben en over wier goederen gij het wettelijk beheer hebt, het vorig jaar in de grondbelasting aangeslagen?

Zoo ja, in welke gemeente of gemeenten?

Hetgeen omtrent de beantwoording van de vragen 13 en 14 gezegd is, kan hier geheel herhaald worden. Het doel van deze vraag is om uit de aanslagen in de grondbelasting te komen tot de kennis van de gebouwde en ongebouwde eigendommen, die een vasten maatstaf voor de raming van het inkomen opleveren.

Tot de volledige en nauwkeurige beantwoording der hierboven behandelde vragen is men verplicht (art. 15). Het niet voldoen aan deze verplichting is strafbaar en wel ingevolge de aangehaalde bepalingen der gemeentewet met eene geldboete.

Het beschrijvingsbiljet vraagt echter nog meer: art. 15 bepaalt in al. 3:

„Het staat den belastingplichtige vrij, op het beschrijvingsbiljet alle inlichtingen te geven, welke hem voor de juiste rangschikking wenschelijk voorkomen.”

In verband daarmede volgt op de 15 eerste vragen op het beschrijvingsbiljet nog dit:

„De belastingplichtige wordt verder beleefdelijk uitgenoodigd, om hieronder alle inlichtingen te geven, welke hem voor de rangschikking wenschelijk voorkomen.

Welke inlichtingen over uw inkomen wenscht gij verder te geven?

In welke klasse meent gij te moeten worden gerangschikt?”

Om deze vragen te verstaan, moet men zich het stelsel, dat bij den aanslag gevolgd wordt, voor den geest brengen.

Wij zeiden hierboven reeds, dat de aanslagen ambtshalve geschieden, dus niet op eigen aangifte. B. en W. ramen (op de nader te omschrijven wijze), het bedrag van ieder inkomen en plaatsen de belastingschuldigen naar die raming in de verschillende klassen. Tot het doen van die raming hebben zij gegevens noodig, en die gegevens moeten zij vinden in de antwoorden op de eerste 15 vragen, welke allen van dien aard zijn, dat men meent de beantwoording verplichtend te mogen stellen, zonder zich schuldig te maken aan het indringen in zaken, die de Nederlander veelal liefst voor zich zelve houdt.

Juist echter omdat men vermeden heeft, te inquisitoriaal te worden, zijn de gegevens, die door de beantwoording der 15 eerste vragen bekomen worden, onvolledig. En nu koestert men de hoop, dat er onder de belastingplichtigen velen zullen zijn, die, onverplicht, — in den geest waarin wij dat in den aanvang bedoelden, — de juistheid der aanslagen willen bevorderen door meerdere gegevens te verstrekken. Het best en eenvoudigst doet men dit door het antwoord te geven op de tweede vraag, waardoor men, — altijd met de speelruimte, die de indeeling in klassen laat, — rechtstreeks opgeeft hoeveel inkomen men heeft.

Men kan zulk eene opgave doen zonder vrees, dat daardoor algemeen bekend zal worden hoe hoog men zijn eigen inkomen schat.

De mededeelingen, die de belastingplichtige in antwoord op deze beide vragen doet, worden alleen aan B. en W., aan de leden der na te noemen commissie uit de burgerij, en, zoo noodig, aan den raad bekend, die echter allen volgens art. 121 der verordening, tot geheimhouding verplicht zijn.

Mochten er echter zijn, die er bezwaar tegen hebben zelf de klasse bepaald op te geven, waarin zij meenen gerangschikt te moeten worden, maar die zonder zoo'n rechtstreeksche vermelding van wat zij aan inkomen hebben, B. en W. wel op den weg willen helpen om dat zoo nauwkeurig mogelijk te berekenen, die kunnen dat doen door in antwoord op de eerste der twee laatste vragen, gegevens te verstrekken, die uit de antwoorden op de 15 eerste niet voortvloeien.

Het eerste der punten, die daarbij o. i. in aanmerking komen, is dit: uit geen der antwoorden op de gedane vragen blijkt of de belastingplichtige effecten bezit; elke aanwijzing daaromtrent zal zeker zeer welkom zijn.

Zoowel om te weten, welke inlichtingen men kan geven, als om in staat te zijn zelf zijn belastbaar inkomen te berekenen en daarnaar de laatste vraag te beantwoorden, dan wel om na te gaan of de ambtshalve aanslag juist is geschied, dienen we te onderzoeken wat de verordening omtrent de *berekening van het inkomen* bepaalt (artt. 5, 6 en 7.)

Art. 5. Door inkomen wordt verstaan, al hetgeen in geld, in vruchten of door eigen gebruik genoten wordt:

Hieruit volgt, dat niet alleen hetgeen men in geld ontvangt, als inkomen berekend moet worden, maar ook datgeen wat men zelf rechtstreeks geniet uit hetgeen men bezit: een warmoezier bijv., die met zijn gezin uit zijn tuinen eet — de slager, die voor zijn huishouden het vleesch uit den winkel neemt, —

de winkelier, die de benoodigde winkelwaren aan zich zelf levert, zij allen zouden die artikelen moeten koopen en daarvoor een deel van hun inkomen besteden. Als zij ze van zich zelf kochten en er voor betaalden, zou hun inkomen met dat bedrag vermeerderen. 't Is dus volkomen billijk, dat het geldswaardig bedrag van het aldus genotene bij het inkomen berekend wordt. Zoo is het ook met dengeen, die zijn eigen huis bewoont; de huurwaarde daarvan maakt een deel van zijn inkomen uit.

a. uit roerende of onroerende goederen;

Zoals hierboven is opgemerkt, komen effecten bij de roerende goederen in de eerste plaats in aanmerking. Onroerende goederen zijn huizen, landerijen, grondeigendommen enz.

b. uit beroep, bedrijf, handel, nijverheid of onderneming van welke aard ook;

Zoowel de min of meer wisselvallige inkomsten van de onder *b* bedoelde, als de meer vaste en geregelde van *c* worden als inkomen beschouwd. Het doel is, in dit artikel de omschrijving zoo ruim te nemen, dat *niets* van hetgeen als inkomen beschouwd moet worden aan de toepassing der verordening ontsnappe.

c. uit arbeid, ambt, bediening, betrekking, wachtgeld, pensioen, lijfrente of andere periodieke uitkeering;

d. uit elke andere bron, voor het leven of tijdelijk, onverschillig op welke wijze, krachtens welke rechten en onder welke benaming;

Daarom is *d* er bij gevoegd, dat op zich zelf voldoende zou zijn, daar het alles omvat. Men heeft echter door de aanwijzingen onder *a*, *b* en *c* den belastingplichtige den weg willen wijzen, maar door *d* willen voorkomen, dat men beweren zoude: gij hebt dit, of

alles onder aftrek van:

1. de renten van verschuldigde kapitalen, voor welke de eigendommen van den belastingplichtige zijn bezwaard of verpand, of van welker bestaan voldoende bewijzen worden overgelegd, mits zij niet in aanmerking genomen zijn bij de berekening of bij de begroting van hetgeen genoten wordt uit beroep, bedrijf, handel, nijverheid of onderneming;

2. de uitgaven tot noodzakelijk onderhoud en verzekering van onroerende goederen vereischt;

dat niet genoemd, en derhalve is dat uitgesloten.

Wil men alles treffen wat onder inkomen te verstaan is, men wil niet treffen wat niet tot het inkomen behoort

Daarom bepaalt het artikel verder dat *aftrek is toegelaten*.

Deze bepaling komt ons voor duidelijk genoeg te zijn en geen nadere toelichting te behoeven. Het bestaan der schuld moet blijken; het is niet voldoende, dat men met een los praatje kome: ja maar ik heb nog zoo veel schuld. De *mits* is ook duidelijk; dat men de verschuldigde renten niet twee maal mag aftrekken, is meer een overmaat van duidelijkheid. Dit punt geeft intusschen nog aanleiding tot eene enkele opmerking, in verband met 3. (Zie hieronder.)

Ook deze bepaling is op zich zelve duidelijk genoeg, maar geeft toch aanleiding tot de vraag: wat is noodzakelijk onderhoud? Men lette wel op de bijvoeging: *noodzakelijk*. Men heeft daarmede, en dat wordt door de uitdrukkelijke bepaling in punt 3 nog duidelijker, willen uitsluiten de uitgaven tot verbetering, tot verhooging der waarde van een perceel. Wie zijn huis laat schilderen op zijn tijd, de daaraan

ontstaande gebreken laat herstellen , kan de daardoor veroorzaakte onkosten van zijn inkomen aftrekken. Laat hij echter den gevel vernieuwen , de gewone glasramen door spiegelruiten vervangen, een verdieping op het huis zetten, er een kamer bij bouwen ; kortom , verbeteringen aanbrengen, die de waarde vermeerderen, of zelfs maar vertimmeren uit pure liefhebberij om te veranderen , dan is aftrek niet geoorloofd. En waarom niet? Betaalt hij die kosten uit gereede gelden, dan komen die voort uit zijn belastbaar inkomen , dat hij op die wijze in zijn pand belegt, en waarvoor hij dus evenmin mag aftrekken als een ander voor het geld, dat hij naar de spaarbank brengt. Neemt hij voor de bekostiging geld op ; gebruikt hij er de opbrengst voor van effecten, die hij vervreemdt, of van een ander pand, dat hij verkoopt, dan is er enkel sprake van verplaatsing van kapitaal en gaat de geheele zaak buiten het inkomen om , zoodat er alsdan uit den aard der zaak van geen aftrek sprake kan wezen.

3. de onkosten van beroep , bedrijf, handel, nijverheid , onderneming, ambt, bediening of betrekking, onder welke onkosten wel de patentbelasting maar geenerlei uitgave tot uitbreiding of ver-

Deze bepaling heeft gelijke strekking als de voorafgaande, en berust op dezelfde beginselen. Tot de onkosten, die men in rekening mag brengen, die men van zijne ontvangsten moet aftrekken om de winst, dat is het inkomen uit de zaak te berekenen, behooren al die uitgaven, die tot het drijven er van noodig zijn: de aanschaffing van grondstoffen ; de slijtage en afschrijving van

betering der zaak,
en geene afflossing
van schuld begre-
pen is;

gebouwen en werktuigen; de bezoldi-
ging van bedienden en werklieden; de
bekendmaking van de verkrijgbaar te
stellen artikelen door circulaires, adres-
kaarten, advertentiën enz.; vrachten; brief
en telegramkosten. Intusschen dient men
te waken, dat men niet twee maal
hetzelfde in rekening brenge. Dit zou
bijv. kunnen gebeuren bij het onderhoud
van werktuigen en gebouwen. Als men
jaarlijks afschrijft op die posten, ook
voor onderhoud, dan moeten de kosten
daarvan uit de aldus gevormde reserve
gekwesten worden en mogen zij, daar
zij reeds eenmaal het winstcijfer ver-
minderden, niet weder afgetrokken wor-
den als de uitgave werkelijk plaats
heeft. Wie daarentegen niet voor
onderhoud afschrijft, heeft alle recht,
het bedrag der uitgaven daarvoor in
rekening te brengen. Met uitbreiding
of verbetering der zaak is het evenals
met de uitbreiding of verbetering van
een gebouw gelegen. Dat zijn kapi-
taals-aangelegenheden, die óf buiten
het inkomen omgaan, of zoo zij uit
het inkomen gekwesten worden, enkel
als belegging van besparingen te be-
schouwen zijn.

Opzettelijk wordt vermeld, dat de
patentbelasting onder de onkosten be-
grepen mag worden: de grondbelasting
en het personeel, voor zoover zij uit
de zaak voortvloeien niet? Wat de
winkelier meer aan grondbelasting en
personeel moet betalen voor zijn win-
kelhuis, dan hij zou hebben te doen

voor de bescheidener woning, waarin hij zich met de zijnen zou kunnen huisvesten, behoort o. i. wel degelijk tot de onkosten der zaak, en wij zouden dat deel met een gerust geweten aftrekken.

Aflossing van schuld is niet onder de at te trekken kosten begrepen. Natuurlijk niet. Wel de renten, zooals bij 1 is opgemerkt, maar niet de aflossing. Wel te verstaan van de dáár en hier bedoelde schulden, dat wil zeggen: gevestigde schulden. Wie een kapitaal heeft opgenomen om zijne zaken te drijven, en daarvan jaarlijks een zeker bedrag aflost, mag van die schuld de rente als onkosten in rekening brengen, maar moet de aflossing beschouwen als een belegging van een deel van zijn inkomen. Wie *f* 1000 aflost van schulden die hij heeft, doet eigenlijk hetzelfde als een ander, die voor *f* 1000 effecten koopt. Maar in zaken komen ook andere geldopnemingen en aflossingen voor. In vele zaken heeft men min of meer behoefte aan kortstondig crediet, en daarvoor neemt men tijdelijk geld op, dat men, zoodra de behoefte geweken is, of als men zelf weder gelden ontvangen heeft, teruggeeft: zoo worden er niet zelden belangrijke sommen heen en weer gezonden. Deze crediet-operaties behooren niet tot de schulden en de aflossingen, waarvan de verordening spreekt. Zij leiden tot eene rente-verrekening tusschen den crediet-nemer en den credietgever, en als die sluit met een naadee-

lig saldo, wordt dit saldo onder de uitgaven gerekend; — sluit zij met een voordeelig saldo, wat ook het geval kan zijn, dan komt dit onder de ontvangsten. Maar als het saldo nog een deel van de opgenomen, of van de in deposito gebrachte gelden bevat, dan blijven *die* gelden buiten de rekening. Stel dat A. van eene crediet-instelling gelden heeft opgenomen, waarvan hij op 31 Dec. nog *f* 10,000 schuldig is, en de over en weer gemaakte rente geeft met de kosten een nadeelig saldo van *f* 500 aan. Dan mag A, die *f* 500 als kosten van zijn zaak van zijne inkomsten aftrekken, maar de *f* 10,000 niet. Die *f* 10,000 vinden op zijne balans hun plaats aan de debet- en de creditzijde; daar hij wel is waar ze aan de crediet-instelling schuldig is, maar daarentegen voor dat bedrag ook waarde moet bezitten, of gelden te vorderen zal hebben.

Bij de behandeling van dit punt moet men art. 6*l* in aanmerking nemen, waarom wij er hieronder op terugkomen.

4. uitgaande lijfrenten en krachtens wet of testament verschuldigde periodieke uitkeeringen, onafhankelijk van den wil van den belastingplichtige;

5. het bedrag van grond-, dijk-, polder-, en andere zakelijke lasten;

6. deschadeloosstelling of vergoeding voor reis-, ver-

Dit punt heeft geene toelichting noodig.

Naar den inhoud dezer bepaling moet aangenomen worden, dat iemand die bijv. *f* 2000 tractement heeft en

blijf- en bureaukosten, voor onderhoud van dienstpaarden, afzonderlijk en afgescheiden van de bezoldiging toegekend;

f 500 voor bureaukosten, van de *f* 2500, die zijn ambt of betrekking hem aldus opbrengt, *f* 500 mag aftrekken: want de verordening zegt niet, dat aftrek geoorloofd is van de uitgaven voor bureaukosten, maar van „de schadeloosstelling of vergoeding” er voor. Al besteedt hij dus van de *f* 500 slechts een deel voor zijne bureaukosten, hij mag steeds *f* 500 aftrekken. Daarentegen mag een ander, die *f* 2500 tractement geniet, maar verplicht is zelf in zijne bureaubehoefden te voorzien, de uitgaven, die hij aan bureaubehoefden doet, volgens deze bepaling niet aftrekken, daar ze hem niet afzonderlijk en afgescheiden van de bezoldiging zijn toegekend. Naar onze opvatting vallen de laatst bedoelde uitgaven dan echter onder punt 3 van ons artikel, want zij behooren tot de „onkosten van . . . ambt, bediening of betrekking.” De zaak is dus zoo gelegen, dat degenen, die voor de hier bedoelde uitgaven, bij wijze van abonnement betaald worden, en zij, die het juiste bedrag afzonderlijk in rekening brengen, van het bedrag daarvan geene belasting behoeven te betalen; terwijl zij die zelf uit hunne bezoldiging in deze uitgaven moeten voorzien, het juiste bedrag daarvan volgens punt 3 van het bedrag van hun inkomen mogen aftrekken.

7. de kortingen op de bezoldigingen of de pensioenen

Bij dit punt is geen nadere toelichting noodig.

der belastingplichtigen, ingehouden ter bekoming van pensioenen.

Art. 6. Bij de toepassing der bepalingen van art. 5 gelden de volgende *algemeene regelen*.

a. Eigen gebruik, behalve van inboedel, en genot van vruchten, worden als inkomen beschouwd; het genoten voordeel wordt op zijne geldelijke waarde begroot.

b. Van toevallige baten uit loterijen en kansovereenkomsten, erfenissen, legaten, schenkingen of kapitalen uit levensverzekering verkregen, worden alleen de renten en vruchten als inkomen beschouwd.

c. Bij inkomsten uit lijfrenten, tont-

Men zie den aanhef en punt *a* van art. 5, en de daarbij gegeven toelichting, die met den hier gegeven „algemeenen regel” overeenkomt. Alleen wordt hier uitdrukkelijk gezegd, dat men het gebruik van zijn inboedel niet op zijn geldswaardig bedrag onder het inkomen behoeft mee te rekenen.

Wat hier bedoeld wordt met „kansovereenkomsten” mag wel nader gezegd worden. Bijna elke koop of verkoop op tijd is eene kansovereenkomst. Deze kunnen echter niet bedoeld zijn, ook niet, omdat men de daardoor verkregen *bate* niet *toevallig* kan noemen; men heeft blijkbaar het oog gehad op premieëeningen en soortgelijke overeenkomsten.

De overige punten zijn duidelijk genoeg; wat de levensverzekeringen betreft, moet men in aanmerking nemen, dat hier bedoeld zijn: uitkeeringen in eens, — niet jaarlijksche, driemaandelijksche of dergelijke; die vallen onder het volgende punt:

In het stelsel der verordening, die inkomen dat tot kapitaal gemaakt wordt,

nes of andere afwisselende of periodieke uitkeeringen, ook met opoffering van kapitaalverkregen, wordt het volle bedrag van het genotene als inkomen beschouwd.

d. Periodieke uitkeeringen, niet krachtens wet of testament door ouders of grootouders aan kinderen of behuwd- en kleinkinderen gedaan, worden niet als inkomen der verkrijgers beschouwd.

niet vrijstelt, zou gepast hebben, dat men kapitaal, als inkomen gebruikt, niet belastte. De moeilijkheid der toepassing van dit stelsel zal den gemeente-wetgever daarvan weerhouden hebben, en nu hij het anders bedoelde, is het goed, dat hij het duidelijk gezegd heeft: *b* en *c* laten, in verband met elkander, aan klaarheid niets te wenschen over; onder *b* vallen al die in den regel slechts een enkele maal voorkomende ontvangsten, die door haar geheel bijzonder karakter tot belegging als kapitaal aangewezen zijn, en daartoe aangewend worden. — Onder *c* al die, over het algemeen geregeld wederkeerende ontvangsten, die voor den ontvanger een bron van inkomst uitmaken, en als zoodanig door hem gebruikt worden.

Art. 5, punt 4, moet met art. 6, punt *d* in verband beschouwd worden. Dan ziet men, dat lijfrenten en uitkeeringen, waartoe ouders of grootouders door de wet of door testamentaire bepalingen verplicht zijn, door hen die betalen van hun inkomen mogen afgetrokken worden, maar dan ook voor den verkrijger als inkomen beschouwd worden.

Als ouders of grootouders, — zonder daartoe door de wet of eenig testament verplicht te zijn, uitkeeringen doen aan kinderen, behuwdkinderen of kleinkinderen, dan kunnen die door de eerstgenoemden *niet* afgetrokken worden, maar behoeven de kinderen, behuwd- of kleinkinderen die ze ontvangen, ze ook

niet als inkomen in rekening te brengen. De laatste bepaling geldt alleen voor uitkeeringen van ouders of grootouders aan kinderen, behuwd- of kleinkinderen. Andere uitkeeringen vallen onder 6c, waarop bij 6d eene uitzondering gemaakt wordt. Als dus een oom of tante aan een neef of nicht eene uitkeering doet, een broer aan een zuster, en dergelijke, dan mogen zij die de uitkeering doen, haar niet aftrekken; — zij die haar ontvangen behooren haar als inkomen te beschouwen. Vrees voor misbruiken heeft den raad belet in deze verder te gaan, dan in de verordening gedaan is.

7. Voor de berekening van het jaarlijksch inkomen gelden de volgende regelen:

a. Het inkomen uit roerende of onroerende goederen wordt gesteld op het bedrag, dat genoten is over het jaar, voorafgaande aan het dienstjaar, waarvoor de belasting strekt, met inachtneming der op den 1sten Januari van het dienstjaar bekende bijzondere omstandigheden, welke

Thans komen we tot art. 7, dat eenige regelen bevat voor de berekening van het *jaarlijksch inkomen*. Wij zullen ook deze regelen, die voor de gelijkmatigheid der toepassing van veel belang zijn, nagaan en voor zooveel noodig toelichten.

De bedoeling is het vermoedelijk inkomen van het belastingjaar te treffen. De laatste zinsnede is dus niet de uitzondering, maar de regel. Voor de toepassing van dien regel wordt aan hen, die reeds langer inkomsten uit roerende of onroerende goederen hadden, een gemakkelijke weg aangewezen. — Zij hebben over 1888 bijv. eenvoudig na te gaan, wat hunne inkomsten in 1887 geweest zijn; hoeveel pacht zij van hunne grondeigendommen, hoeveel huur zij van hunne huizen hebben getrokken, hoeveel de coupons van hunne effecten hebben opgebracht,

tot vermeerdering of vermindering van deze inkomsten in het jaar der heffing aanleiding geven. Indien de belastingplichtige in het voorafgaand jaar geen belastbaar inkomen uit roerende of onroerende zaken genoten heeft, wordt het inkomen gesteld op het bedrag, dat gedurende het jaar der heffing vermoedelijk zal genoten worden.

welke dividenden zij van hunne aandeelen in maatschappijen of vennootschappen trokken. Daarbij moeten nu in acht genomen worden, de op 1 Jan. van het dienstjaar *bekende* bijzondere omstandigheden, welke tot vermeerdering of vermindering van deze inkomsten in het jaar der heffing aanleiding geven. De bedoeling is, dunkt ons, dat men hierbij met bepaalde feiten rekening moet houden. Wie eene erfenis te wachten heeft, en daarvan volgens art. 66 de renten berekenen moet, dient de te verwachten renten onder zijne inkomsten mee te rekenen, als hij op 1 Januari weet, dat hij in den loop des jaars het bedrag der erfenis ontvangen zal. Als een landheer door plaats gehad hebbende verpachtingen, weet, dat hij in 1888 minder, of meer, zal ontvangen dan in 1887, dan stelt hij zijn inkomen zooveel lager, of hooger. — Maar als zijne eigendommen nog voor eenige jaren verpacht zijn, dan berekent hij zijn inkomen in 1888 op hetzelfde als in 1887, al mochten in het algemeen de pachten dalen of rijzen. Zoo is het ook met huizen, met effecten, enz. Wie schuldbrieven heeft van eene geconverteerde leening, rekent op de mindere ontvangst van rente; wie zijn effecten verwisseld heeft voor andere, die hoogere rente geven, die rekent op de meerdere ontvangst.

Hoe nu echter met inkomsten, die in den loop van het dienstjaar veranderen kunnen? Als bijv. de huur van een huis tegen Mei opgezegd is en men nog

geen anderen huurder heeft, als men aandeelen bezit, waarvan dividend wordt uitgekeerd? Ons dunkt, dat de letter en de geest der verordening meebrengen, dan te rekenen de inkomst in 1887. Men *weet* op 1 Jan. nog niet of men hooger of lager huur zal bedingen; men *weet* niet, of het dividend hooger of lager zal zijn. In die gevallen zal men dus op 1 Jan. 1888 o. i. het inkomen van 1887 moeten rekenen. Heel veel doet het er niet toe; als men maar op gelijke wijze handelt; want het eenig verschil is, of men eene mogelijke vermeerdering of vermindering in 1888 of in 1889 zal in rekening brengen: — in 1888 omdat men haar vermoedt, — in 1889 omdat zij zich in 1888 werkelijk heeft voorgedaan en dus den grondslag uitmaakt voor de berekening van het inkomen van het dan volgend jaar. Een enkel sprekend voorbeeld zal dit duidelijk maken. Een grondeigenaar heeft een bosch, dat hij in 1888 wil doen vellen, een stuk akkermaalshout, dat in 1888 gehakt moet worden. Dat is hem op 1 Jan. 1888 bekend, en hij kan dus de vermoedelijke opbrengst bij zijn inkomen van 1887 voegen. Doet hij dat, dan zal hem op 1 Jan. 1889 bekend zijn, dat hij in 1889 dat bosch, dat hakhont, niet meer heeft, dat hij dus in 1889 zijn inkomen zooveel lager moet tellen als hij het in 1888 hooger raamde. Zegt hij echter op 1 Jan. 1888 tot zich zelve: ik weet wel, dat ik dat hout verkoopen zal, maar ik weet niet, wat

het mij zal opbrengen, — dan brengt hij de te verwachten opbrengst niet in rekening, — maar dan moet hij die op 1 Jan. 1889 bij zijn werkelijk in 1888 genoten inkomen rekenen, en mag hij niet, omdat hij in 1889 geen bosch, of geen hakhout te verkoopen heeft, zoo- veel minder rekenen. Deed hij dat; rekende hij op 1 Jan. 1888 niet op den verkoop, — en op 1 Jan. 1889 wel op den niet-verkoop, — dan zou hij eenvoudig die inkomst aan de belasting onttrekken. Men heeft dus bij die vermeerdering of vermindering er op te letten, dat men in twijfelachtige gevallen steeds dezelfde gedragslijn volgt: dan komt alles terecht, en wat men het eene jaar te veel of te weinig betaalt, herstelt zich het volgende jaar weer.

b. Het inkomen uit beroep, bedrijf, handel, nijverheid of onderneming van welken aard ook, wordt gesteld op het gemiddelde, dat als zoodanig over de drie laatste, aan het dienstjaar waarvoor de belasting strekt voorafgaande, jaren genoten is, indien beroep, bedrijf, handel, nijverheid of onderneming langer dan één, doch korter dan drie jaren be-

Wie dus *in* 1887 zijne zaak begonnen is, moet eene raming maken over de vermoedelijke winst of verdienste in 1888. — Wie *in* 1886 begon en dus 1 Jan. 1887 reeds gevestigd was, neemt de winst, de verdienste van 1887, als vermoedelijk inkomen voor 1888; wie in 1885 begon en op 1 Jan. 1886 dus reeds gevestigd was, telt de winst of verdienste van beide jaren bijeen en deelt die door 2, om het vermoedelijk inkomen van 1888 te vinden. Wie voor 1 Jan. 1885 gevestigd was, neemt het gemiddelde van de 3 laatste jaren. Stel: een winkelier, een timmerman, een koopman, een fabrikant, kortom iemand die zijne inkomsten niet uit bezittingen heeft, noch een zooge-

staat of is uitgeoefend, op het gemiddelde over dat tijdvak; bij korter duur op de vermoedelijke opbrengst gedurende het jaar der heffing.

c. Het inkomen uit ambt, bediening, betrekking, wachtgeld, pensioen, lijfrente of andere periodieke uitkeering genoten, wordt berekend naar den toestand op den 1sten Januari van het dienstjaar, met inachtneming der op dezen datum bekende bijzondere omstandigheden, welke tot vermeerdering of vermindering van deze inkomsten in het jaar der heffing aanleiding geven.

Deze regelen zijn ook van toepassing op het inkomen van hen, die in den loop

naamd vast inkomen geniet, verdiende of won in 1885 *f* 3000, in 1886 *f* 4000 en in 1887 *f* 5000, dan is zijn vermoedelijk inkomen voor 1888 voor de toepassing der belasting-verordening *f* 4000; wint of verdient hij nu in 1888 *f* 4500, dan is voor 1889 zijn inkomen te stellen op $(4000 + f\ 5000 + f\ 4500) : 3 = f\ 4500$. Is zijn werkelijke verdienste of winst in 1889 *f* 4900, dan is zijn vermoedelijk inkomen van 1890 $(f\ 5000 + f\ 4500 + f\ 4900) : 3 = f\ 4800$.

Een ambtenaar, een officier, die op 1 Jan. 1888 weet, dat hij in 1888 bevorderd wordt, en dus hooger tractement zal genieten, moet daarmee rekening houden, evenals hij er rekening mee mag houden, als hij op dien datum weet, dat hij in den loop van 1888 gepensioneerd zal worden en dus minder inkomen geniet. Zijn op 1 Jan. die omstandigheden niet bekend, dan kan hij er geen rekening mee houden, maar dan geven zij ook, volgens art. 13 der verordening in den loop van het dienstjaar geene aanleiding tot verandering. Overigens behooren de inkomsten onder c begrepen tot die, met welke berekening niemand eenige moeite hebben kan.

In de verordening volgt nu nog nevenstaande bepaling in dit artikel.

Men heeft hierbij hen op het oog, die volgens art. 11 door vestiging of verblijf

van het jaar belas- | belastingplichtig worden, en waarover
tingplichtig worden. | wij gehandeld hebben op bladz. 8-9.

Wij hebben onzerzijds er nog eene opmerking bij te voegen, die niet in den tekst voorkomt, nl. deze, dat die verschillende wijzen van berekening van het jaarlijksch inkomen op de verschillende *soorten* van inkomen zien, niet op de belastingplichtigen: met andere woorden, dat één belastingplichtige zijn jaarlijksch inkomen op *meer dan eene wijze* kan te berekenen hebben. Stel: een timmerman heeft eigen huizen. Dan berekent hij het jaarlijksch inkomen uit zijne huizen naar art. 7a en dat uit zijne timmermanszaak naar art. 7b en telt beide uitkomsten te zamen; een fabrikant, die tevens een bezoldigd ambt waarneemt, berekent de inkomsten uit zijn fabriek naar art. 7b en die uit zijn ambt naar art. 7c. Een reiziger, die vast inkomen en daarnevens provisie geniet, berekent zijn vast inkomen naar 7c, zijn provisie naar 7b. Een effectenhouder, die een deel van zijn bezit vast belegd heeft, maar met een ander deel speculeert, berekent de inkomsten van het eerste deel naar 7a, en van het tweede deel naar 7b. Men kan zelfs drieërlei wijze van berekening hebben: een aannemer, die niet alleen eigen huizen heeft, maar ook tegen vaste bezoldiging de eigendommen van een derde beheert, of er toezicht op houdt, berekent de inkomsten uit zijne huizen volgens 7a, uit zijn bedrijf als aannemer naar 7b, en uit zijn beheer of toezicht naar 7c. Altijd met dien verstande, dat wel het jaarlijksch vermoedelijk inkomen uit iedere bron afzonderlijk berekend, maar ten slotte het uit verschillende bronnen verkregene weder bijeen gerekend wordt.

Maar: moet dan alles op een haar uitgerekend worden?

Dat is volstrekt niet noodig. Juist, omdat dit moeielijk is en omdat men daarvoor te veel in ieders bijzondere aangelegenheden zou moeten doordringen, is eene *indeeling naar klassen* aangenomen.

Art. 8 der verordening bepaalt, dat ieder belastingplichtige, naar mate van zijn vermoedelijk jaarlijksch inkomen in een der hieronder vermelde klassen wordt gerangschikt.

De aanslag geschiedt in iedere klasse naar het middencijfer van de klasse, waarin de belastingplichtige wordt gerangschikt verminderd met *f* 500. Volgens art. 3 zijn inkomens beneden *f* 600 vrij, en de belastingplichtigheid begint dus met *f* 600; de eerste klasse omvat dan ook de inkomens van *f* 600 op *f* 700, het gemiddelde daarvan is *f* 650; hiervan afgetrokken *f* 500, blijft *f* 150. — Daar nu volgens art. 2 het bedrag der heffing *hoogstens* 2 % is, zal, zolang de verordening op dit punt niet gewijzigd wordt, de aangeslagene in de eerste klasse hoogstens *f* 3 betalen, — waarschijnlijk echter minder. De wijze, waarop *de percentage berekend* wordt, is de volgende:

Bij de vaststelling der begrooting wordt geraamd, hoeveel men uit de inkomstenbelasting zal trekken. Voor 1888 is dat gesteld op *f* 188,000. Zoodra nu de schatting der inkomens heeft plaats gehad, berekent men hoeveel % van het geschatte inkomen men moet heffen, om het bij de begrooting geraamde bedrag te bekomen. Is het geschatte inkomen zoo groot, dat men met $1\frac{1}{2}$ % het bij de begrooting geraamde bedrag bekomen kan, dan heft men $1\frac{1}{2}$ %. De aangeslagene in de eerste klasse zou dan *f* 2,25 betalen. De algemeene, op vrij goede gronden rustende verwachting is, dat het bedrag van het belastbaar inkomen groot genoeg zal blijken om de percentage niet hoog te doen worden. Mocht echter, wat intusschen niet te verwachten is, de raming tegenvallen en men zelfs met 2 % het vereischte bedrag niet ontvangen, dan is het gemeentebestuur niet bevoegd, dadelijk meer dan 2 % te heffen. Als, hetzij door dat het geschatte vermoedelijk inkomen minder blijkt te bedragen dan men verwacht heeft, hetzij omdat — later — de behoefte blijkt aan meerder inkomsten uit de inkomstenbelasting, dan mag tot verhooging van de percentage niet worden overgegaan, tenzij de Raad de verordening op dit punt gewijzigd hebbe en op die wijziging de Koninklijke goedkeuring zij verkregen.

De klasse indeeling is als volgt:

Klasse.	BEVAT INKOMENS		De aanslag geschiedt dus naar	De belasting be- draagt derhalve volgens het <i>nu</i> geldend art. 2 <i>hoogstens</i> :
	van	tot beneden		
1	<i>f</i> 600	<i>f</i> 700	<i>f</i> 150	<i>f</i> 3.—
2	" 700	" 800	" 250	" 5.—
3	" 800	" 950	" 375	" 7.50
4	" 950	" 1100	" 525	" 10.50
5	" 1100	" 1300	" 700	" 14.—
6	" 1300	" 1500	" 900	" 18.—
7	" 1500	" 1800	" 1150	" 23.—
8	" 1800	" 2100	" 1450	" 29.—
9	" 2100	" 2400	" 1750	" 35.—
10	" 2400	" 2800	" 2100	" 42.—
11	" 2800	" 3300	" 2550	" 51.—
12	" 3300	" 3800	" 3050	" 61.—
13	" 3800	" 4500	" 3650	" 73.—
14	" 4500	" 5200	" 4350	" 87.—
15	" 5200	" 6100	" 5150	" 103.—
16	" 6100	" 7100	" 6100	" 122.—
17	" 7100	" 8200	" 7150	" 143.—
18	" 8200	" 9600	" 8400	" 168.—
19	" 9600	" 11200	" 9900	" 198.—
20	" 11200	" 13000	" 11600	" 232.—
21	" 13000	" 15000	" 13500	" 270.—
22	" 15000	" 18000	" 16000	" 320.—
23	" 18000	" 21000	" 19000	" 380.—
24	" 21000	" 24000	" 22000	" 440.—
25	" 24000	" 28000	" 25500	" 510.—
26	" 28000	" 33000	" 30000	" 600.—
27	" 33000	" 39000	" 35500	" 710.—
28	" 39000	" 45000	" 41500	" 830.—
29	" 45000	" 52000	" 48000	" 960.—
30	" 52000	" 61000	" 56000	" 1120.—
31	" 61000	" 71000	" 65500	" 1310.—
32	" 71000	" 83000	" 76500	" 1530.—
33	" 83000	" 97000	" 89500	" 1790.—
34	" 97000	" 113000	" 104500	" 2090.—
35	" 113000	" 132000	" 122000	" 2440.—
36	" 132000	" 154000	" 142500	" 2850.—
37	" 154000	" 180000	" 166500	" 3330.—
38	" 180000	" 210000	" 194500	" 3890.—
39	" 210000	" 245000	" 227000	" 4540.—
40	" 245000	" 285000	" 264500	" 5290.—
41	" 285000	" 330000	" 307000	" 6140.—
42	" 330000	" 390000	" 359500	" 7190.—
43	" 390000	" 450000	" 419500	" 8390.—
44	" 450000	" 530000	" 489500	" 9790.—

Keeren wij, na deze uitweiding tot den geregelten gang van zaken terug; men heeft nu zijn inschrijvingsbiljet ingevuld. Binnen een maand na de uitreiking moet het zijn *teruggehaald*. Is dat niet het geval, dan is men, zooals gezegd is, verplicht het op de secretarie *terug te bezorgen*. Doet men dat niet dan is men strafbaar. Daarom zij men er op bedacht een ontvangstbewijs te vragen (Zie bladz. 9).

Men is (art. 15) bevoegd, het inschrijvingsbiljet onder *gesloten omslag* terug te geven of terug te bezorgen. Wie dat doet ontvangt ook zijn aanslagbiljet onder gesloten omslag, zoodat de belastingplichtige, die verlangt, dat vreemden geen inzage bekomen van wat hij omtrent zijn inkomen meedeelt, of B. en W. daarvan denken, — dit op die wijze beletten kan.

De invulling moet geschieden. Alleen kan men, maar dit geldt niet voor het eerste jaar, doch voor later, bij de beantwoording zich houden aan de opgaven van het vorige jaar, als er geen verandering in de omstandigheden heeft plaats gehad. (Art. 15) Niet-invulling is strafbaar. Kan men echter niet schrijven, of is men verhinderd zelf het biljet in te vullen, dan mag men een ander machtigen dat te doen. Men blijft dan echter zelf voor de antwoorden verantwoordelijk en moet, ten genoegen van B. en W., van de machtiging doen blijken.

Thans moeten Burg. en Wethouders aan het werk. Met behulp der ontvangers inlichtingen moeten zij nu iederen belastingplichtige *rangschikken in de klasse*, waarin hij behoort. Men beseft, dat dit een moeilijke zaak is en dat het dus alle aanbeveling verdient, hun de vervulling daarvan gemakkelijk te maken door zooveel mogelijk volledige en duidelijke inlichtingen te geven.

Bij het opmaken der kohieren kunnen Burgemeester en Wethouders zich doen voorlichten door eene *commissie uit de ingezetenen* (Art. 18). Voor de ingezetenen, die tot dezen arbeid geroepen zullen worden, een eervolle, maar lastige roeping. Lastig, want men zal op vele onzekerheden en vele moeilijk te beantwoorden vragen stuiten; men zal in menig ge-

val, vooral in den beginne, den knoop moeten doorhakken, en dat is voor iemand, die eerlijk en nauwgezet wil te werk gaan, niet gemakkelijk.

Men heeft echter getracht het lidmaatschap der commissie in een hatelijk daglicht te stellen; men heeft het voorgesteld alsof hare leden spionnen zullen zijn, die hunne medeburgers in hun doen en laten, in hun huiselijke omstandigheden zoo wel als in hun optreden in het openbaar, zouden bespieden, om wat ze aldus waarnamen, te verklikken en er die medeburgers mede te benadeelen.

Op welk standpunt plaatst men zich dan toch, als men zóó oordeelt? Geldt het hier een cijns of schatting aan een vreemden dwingeland, aan wiens afpersingen en knevelarijen men wel doet zich zooveel mogelijk te onttrekken? Of bestaat onze burgerij uit een schare onwilligen, die niet langs den rechten weg aan hunne verplichtingen voldoen, en die men dus langs allerlei slinksche wegen daartoe moet dwingen?

Niets van dat alles. Wij hebben hier eene belasting, die enkel dient om de middelen bijeen te brengen, noodig om de kosten te dekken, die onze eigen gekozen vertegenwoordigers in ons eigen belang meenen te moeten maken.

Bij deze belasting, die met de bepalingen der Gemeentewet overeenkomt, waarmee de afgeschafte „eigen directe belasting” in strijd was, gaat men uit van de gedachte, dat ieder in die algemeene kosten naar zijn inkomen moet bijdragen. — Die gedachte wordt door iedereen juist genoemd, en zelfs tegenstanders der inkomstenbelasting verklaren, dat zij eene volmaakte belasting zou zijn, als zij goed kon worden toegepast. Zij keuren haar af, niet om haar beginsel, maar om de moeielijkheid, zooals zij meenen de onmogelijkheid, eener goede toepassing. Maar hoe kan het dan anders dan eervol zijn, voor goede burgers, om met het bestuur der gemeente die toepassing zoo goed mogelijk te doen zijn en de belasting zelve dus der volmaaktheid zooveel mogelijk nader te brengen? Wien kan het verwonderen, dat in de hoofdstad des Rijks de eerste ingezetenen bereid zijn in zoodanige commissie zitting te nemen?

Buitendien: wie zegt, dat die commissie met Burg en Weth. zal samenwerken om, zooals men het meer eigenaardig dan juist genoemd heeft: de burgers te knijpen totdat ze piepen? Men zal trachten zoo juist mogelijk aan te slaan, zooveel mogelijk ieder te laten betalen wat hij betalen moet. Men zal rechtvaardig zijn en wel in het oog houden, dat men door te hooge aanslagen anderen onrechtvaardig bevoordeelt, en omgekeerd door te lage aanslagen anderen onrechtvaardig benadeelt. De commissie is dus hoogstens gericht tegen hen, die *minder* willen betalen dan zij schuldig zijn. Welk *eerlijk* man dáár iets tegen hebben kan, begrijpen wij niet.

Zijn de kohieren opgemaakt, dan worden zij door den gemeenteraad vastgesteld, en daarna moeten zij nog door Gedep. Staten worden goedgekeurd. Binnen 14 dagen na die goedkeuring worden de kohieren in afschrift gedurende vijf maanden op de secretarie der gemeente voor een ieder *ter lezing gelegd*. Van de nederlegging geschiedt openbare kennisgeving (Art. 264 Gem. Wet).

Ieder belastingplichtige ontvangt ingevolge art. 265 der gemeentewet een *aanslagbiljet*, waarop o. a. vermeld staat, wat hij betalen moet, in hoeveel termijnen en wanneer.

Uit dat aanslagbiljet blijkt in welke klasse men is aangeslagen. In verband met wat op bladz. 21 gezegd is, wijzen wij er op, dat uit dit biljet echter niet te zien zal zijn, of voor den aanslag eigen opgaven van den belastingplichtige geëind hebben. Is men overtuigd dat de aanslag goed is geschied, dan kan men tevreden zijn. Acht men hem niet goed, dan kan men zooals gezegd is, volgens art. 265 gemeentewet, daar gedurende drie maanden na de uitreiking van het aanslagbiljet, tegen opkomen met een *bezwaarschrift* aan den Raad.

Meent men te laag te zijn aangeslagen en komt men dus met een verzoek om plaatsing in een hoogere klasse, dan zal men daar zeker heel welkom mee zijn, maar zulke gevallen zullen wel tot de uitzonderingen behooren. En als men meent te hoog aangeslagen te zijn en dus in eene lagere klasse te moeten geplaatst worden, dan zal dat niet zoo voetstoots

aangenomen worden. Men zal in zijn bezwaarschrift zoo-
 veel mogelijk reeds inlichtingen geven, maar wordt bovendien
 van wege B. en W. met opgave van dag, uur en plaats, opgeroe-
 pen worden om te verschijnen (art. 20) voor eene der *raads-*
commissiën, die (art. 19) benoemd zullen worden, ten einde
 alle bij den Raad ingekomen bezwaarschriften van aange-
 slagene over hunnen aanslag te onderzoeken en daarover
 advies uit te brengen. Zulk een advies aan den Raad wordt
 niet uitgebracht, dan nadat de commissie hem, die een be-
 zwaarschrift heeft ingediend, in de gelegenheid heeft gesteld,
 zijne bezwaren mondeling toe te lichten. Bij deze toelichting
 zoowel als reeds bij de beantwoording der vraag of men juist
 is aangeslagen, moet men de bepalingen omtrent de berekening
 van het inkomen (blad. 21 tot 38) in acht nemen.

De verordening zegt, dat men „in de gelegenheid gesteld”
 moet worden zijne bezwaren toe te lichten. Wie opge-
 roepen is, is in de gelegenheid gesteld; verschijnt hij niet
 of zendt hij niet iemand van zijnentwege, dan zal het advies
 der commissie zonder zijne toelichting worden opgemaakt,
 Ieder dier commissiën moet uit 5 leden bestaan en van die
 5 moeten er minstens 3 tegenwoordig zijn als de bezwaarde
 gehoord wordt. De leden onthouden zich in de gevallen,
 bedoeld bij art. 46 der gemeentewet van het aanhooren der
 toelichtingen en van het geven van advies.

Art. 46, gem.-wet bepaalt: Zij onthouden zich van mede-
 stemmen over de zaken, die hen, hunne echtgenooten, of
 hunne bloed- of aanverwanten, tot den derden graad inge-
 sloten, persoonlijk aangaan, of waarin zij als gelastigden
 zijn betrokken.

Het spreekt van zelf, dat men, zoowel bij het geven van
 inlichtingen op het beschrijvingsbiljet, als wellicht later bij
 de toelichting van bezwaren tegen den aanslag, in bijzonderheden
 treden moet, die men niet algemeen bekend verlangt te zien.
 Daarom legt art. 21, zooals reeds gezegd is, aan de leden van den
 Raad, van B. en W. en aan de leden der commissie uit de burgerij,
 die bij het opmaken der kohieren behulpzaam is, *geheimhouding*
 op ten aanzien van hetgeen bij het opmaken en het vaststellen
 der kohieren verhandeld is. Hierdoor en door de verzending

van inschrijvingsbiljet en aanslagbiljet onder gesloten omslag, is zooveel mogelijk gezorgd, dat de openbaarheid der inkomens en der daarop betrekkelijke bijzonderheden niet verder ga, dan naar de wet en de eisch der zaak noodzakelijk is.

Worden bezwaarschriften bij den Raad ingediend, dan moet de beslissing daarover in eene openbare zitting genomen worden, maar de bespreking heeft elders in den regel in besloten zitting plaats. Die regel zal ook wel hier gevolgd worden en de toepassing daarvan dus ook noodellooze openbaarheid van bijzonderheden voorkomen. Art. 265.

De beslissing van den Raad wordt zoo spoedig mogelijk aan den belanghebbende medegedeeld.

Is men met die uitspraak niet tevreden, dan kan men nog binnen 30 dagen na de mededeeling er van in beroep komen bij Gedep. Staten, die hunnerzijds zoo spoedig mogelijk beslissen en van hunne beslissing mededeeling doen aan den Raad en aan den belanghebbende. Art 265.

Daarmee is het uit. Van de uitspraak van Ged. Staten is geen hooger beroep.

Tenzij nu de aanslag juist was, of in het beroep en hooger beroep beslist is, rest den belastingplichtige niets meer dan te *betalen*, en wat omtrent de wijze waarop dat geschieden moet, voor deze belasting is voorgeschreven, wijkt in hoofdzaak niet af van wat bijv. voor de vroegere plaatselijke directe belasting was voorgeschreven. Men vindt dat overigens op het aanslagbiljet aangegeven, en toelichting is daaromtrent niet noodig.

Mocht men met de betaling in gebreke blijven, dan geschiedt de *invordering* der belasting overeenkomstig de artt. 258—262 der gemeente-wet, aldus luidende:

Art. 258. Tegen hem, die nalaat de door hem verschuldigde plaatselijke belasting vóór of op den verschijndag te betalen, wordt door den ontvanger, dien het aangaat, een dwangbevel afgegeven, medebrengende het recht, om de roerende en onroerende goederen des schuldenaars zonder vonnis aan te tasten.

Art. 259. De ontvanger geeft het dwangbevel niet af, dan na den belastingschuldige te hebben gewaarschuwd en vervolgens aangemaand.

Hij kan den nalatigen belastingschuldige , alvorens tegen hem een dwangbevel af te geven , door de inlegering van een krijgsman tot betaling dwingen.

Art. 260. De regelen , bij de wet op de invordering van 's Rijks directe belastingen gesteld of te stellen , ten aanzien der waarschuwing en aanmaning van den belastingschuldige , der inlegering bij en van het dwangbevel tegen hem , gelden voor de invordering der plaatselijke belastingen.

Daarbij gelden insgelijks de bepalingen dier wet , omtrent de kosten van vervolging.

Het dwangbevel , door een gemeente-ontvanger uitgevaardigd , kan in het geheele Rijk worden ten uitvoer gelegd.

Art. 261. De beteekening van stukken , betreffende vervolging ter invordering van plaatselijke belastingen , geschiedt door een ambtenaar , daartoe door Burgemeester en Wethouders aan te wijzen.

Art. 262. De plaatselijke belasting , die niet binnen drie jaren , te rekenen van het tijdstip waarop zij verschuldigd , of waarop de laatste acte van vervolging beteekend was , werd ingevorderd , is verjaard.

Wij hebben nu nog te spreken van de gevallen waarin *teruggave of afschrijving* der belasting kan plaats hebben (artt. 11 en 12.)

Wie in den loop van het belastingjaar (1 Jan.—31 Dec.) zijn hoofdverblijf verplaatst , kan voor de nog overige volle maanden afschrijving erlangen : wie voor 1 Dec., dus uiterlijk 30 Nov., van hoofdverblijf verandert , heeft op $\frac{1}{12}$ afschrijving of teruggave aanspraak , wie in October vóór of op den 31 in dat geval komt op $\frac{2}{12}$ enz. — Zij die hier verblijf houden zonder hun hoofdverblijf hier te hebben , worden in den regel aangeslagen voor het aantal maanden , dat zij verblijf houden.

Duurt echter het verblijf korter dan het aantal maanden , waarvoor men is aangeslagen , dan kan men ook daarvoor zooveel twaalfde gedeelten afschrijving of teruggave bekomen , als men volle maanden te veel is aangeslagen of betaald heeft. De aanvraag daarvoor moet door den aangeslagene aan den gemeenteraad gericht worden. Bij afwijzende beschikking

kan men, zoo men daarmede geen genoeg neemt, in beroep komen bij Gedepe. Staten.

Eindelijk kan zich nog het geval voordoen, dat een aangeslagene in den loop van het belastingjaar sterft. Alsdan kunnen de erfenamen, desverlangd, teruggave of afschrijving vragen, voor de maanden van het dienstjaar *na* de maand, waarin het overlijden plaats had. De maand, die ingegaan is op den dag van het overlijden, moet nog betaald worden. Is de aangeslagene dus op of na den 1^{en} doch voor of op den laatsten Juli overleden, dan moeten $\frac{7}{12}$ betaald worden en kan men van $\frac{5}{12}$ afschrijving, of, als er reeds een deel van betaald is, terugbetaling van het te veel betaalde vragen.

* * *

Wij gelooven nu alles behandeld te hebben, wat de belastingplichtigen aangaat, in zoover dit bij raadpleging der verordening en der daarover gevoerde gedachteswisselingen — in het bestek dat wij ons stelden — mogelijk is. Het spreekt echter van zelf, dat bij de toepassing der verordening zich vragen kunnen voordoen, waarop nu nog de aandacht niet gevallen is; zelfs zou het niet onmogelijk zijn, — al is de verordening o. i. in alle opzichten duidelijk, en in hare bedoeling klaar te vatten, — dat bij de uitvoering sommige punten anders werden uitgelegd en toegepast, dan door ons geschied is.

Dit zou aanleiding kunnen geven hetzij tot een beknopte aanvulling, — hetzij tot eene gewijzigde uitgave van deze „handleiding.” Men zal ons, met het oog daarop, verplichten, met de mededeeling van al zulke vragen, en vooral van de beslissingen daarop, die ter zake dienstig kunnen zijn.

Met dit verzoek besluiten wij onzen arbeid, die, naar wij hopen, voor onze medeburgers van eenig nut zal zijn bij de toepassing eener belastingverordening, die te beter zal werken en te meer aan haar doel zal beantwoorden, naarmate zij nauwgezetter wordt toegepast, en naarmate ieder belastingplichtige zelf zich beijvert om tot dat doel zooveel mogelijk mede te werken.

Proeve van berekening van het Inkomen.

Om den lezer een denkbeeld te geven, op welke wijze men met het berekenen van zijn inkomen te werk kan gaan, geven wij hieronder een voorbeeld, waarin, zooals men zien zal, onderscheiden gevallen zijn samengevat. De bepalingen der verordening, die op ieder onderdeel toepasselijk zijn, zijn daarbij aangegeven:

Iemand heeft een kind van 18 jaar, van welks inkomen à *f* 400 hij vruchtgebruik heeft.

Inkomen (Art. 4.) *f* 400.—

Hij bewoont een huis, dat hem in eigendom toebehoort, waarvan de huurwaarde bedraagt *f* 800; er rust eene hypotheek op, waarvan de rente bedraagt *f* 400 per jaar; de uitgaven tot noodzakelijk onderhoud, voor verzekering en grondbelasting bedragen *f* 95. *Inkomen*: *f* 800. — (Art. 6^a) — *f* 400. — (Art. 5¹) — *f* 95 (Art. 5² en 5³)

- 305.—

Hij ontvangt jaarlijks als vrijwillige gift van zijn vader eene uitkeering van *f* 500. *Inkomen* (Art. 6^d) *Memorie*.

Hij ontvangt eene lijfrente van *f* 120. *Inkomen* (Art. 6^c)

- 120.—

Hij bezit effecten, die hem in het jaar 1887 opleverden eene rente van *f* 600 en ontving in December 1887 door erfenis effecten, die hem waarschijnlijk in 1888 eene rente van *f* 60 zullen opleveren. *Inkomen* (Art. 7^a)

- 660.—

Hij is deelgenoot in eene winkelzaak, die hem in 1885, 1886 en 1887 opbracht een inkomen van *f* 1100, van *f* 1600 en van *f* 1200.

Inkomen (Art. 7^b) $\frac{1100 + 1600 + 1200}{3} =$

- 1300.—

Transport

f 2785.—

Transport

Berekening
van het
Inkomen.*f* 2785.—

Hij is boekhouder op een kantoor, waar hij in 1887 genoot eene bezoldiging van *f* 1200, terwijl zijn patroon hem de verzekering heeft gegeven, dat hij den 1 Mei op een bezoldiging wordt gebracht van *f* 1500. *Inkomen* (Art. 7^e) 4 maanden *f* 400 en 8 maanden *f* 1000 . . .

- 1400.—

Hij reist voor zijn patroon en ontvangt als schadeloosstelling daarvoor eene som van *f* 200 's jaars. *Inkomen* (Art. 5^e). . *Memorie*.

f 4185.—

Hij is krachtens testament gehouden tot het doen eener periodieke uitkeering van *f* 400 *Aftrek* (Art 5ⁱ).

- 400.—

Vermoedelijk jaarlijksch inkomen (Art. 8). .

f 3785.—

Deze belastingplichtige wordt gerangschikt in de 12de klasse en wordt dus aangeslagen naar het gemiddelde van *f* 3300.— en *f* 3800.—, of *f* 3550.—; dit, verminderd met *f* 500.—, is dus een bedrag van *f* 3050.—, waarnaar de belasting berekend wordt.

1009334

